

procesním úkonem, tak na př. str. 214 věta »neboť obrany jsou úkonem procesním (Prozesshandlung)« a str. 215 věta »jelikož obrany na rozdíl od výpovědi mají povahu přípravného podání«; na str. 213 výslovně uvádí, že i mimosoudní výpověď se přirovnává žalobě a že vypovídající straně se vykazuje postavení žalobce, a v dílu I. str. 346 praví, že konečnými lhůtami jsou lhůty k odporování soudním rozhodnutím (vyřízením), také lhůta k námitkám v řízení nájemním (§§ 562, 566 a 567 c. ř. s.). Též Manzovo vydání civilního soudního řádu 1914, pořádané Dr. Františkem Kleinem a Dr. Hugo Schauerelem, a Hora v komentovaném vydání civilního řádu soudního k § 123 uvádějí lhůty k podání námitek proti soudním a mimosoudním výpovědím, a stejně tak činí Neumann ve svém komentáři k civilnímu řádu soudnímu z r. 1927, svazek první, str. 686. Konečně nelze přehlížeti ani stránku účelnosti a požadavků života. Mohlo by se státi, že by vypovězená strana byla v době výpovědi tak vzdálena, že by v případě třídní lhůty k námitkám tyto ani nemohla včasné podati u příslušného soudu, nebo že by jinaké zpoždění poštovní dopravy šlo na její úkor, ačkoliv se nájemní, pokud se týče pachtovní poměry dotýkají hospodářských zájmů většiny obyvatelstva měrou velmi citelnou. Jsou-li však, jak dolíčeno, námitky proti výpovědi z nájmu nebo pachtu, ať již proti výpovědi soudní či mimosoudní, úk o n y, t ý k a j í c í m i s e s o u d n í h o ř í z e n í, pak nelze ani rozumně nahlédnouti, proč by pro tyto lhůty neměly platiti i povšechné předpisy §§ 125 a 126 c. ř. s. o počítání lhůt, když sám zákon v této příčině nečiní výjimek a když není nutícího důvodu, proč by právě tyto lhůty, stanovené civilním řádem soudním ku provedení určitého úkonu soudního řízení, měly býti počítány jinak, než ostatní lhůty, dané tímto zákonem k stejnému účelu. Z těchto úvah dospěl plenární senát k zásadě, vyjádřené právní větou v čele uvedenou, při čemž se podotýká, že tím není rozřešena otázka, vztahuje-li se předpis § 89 odstavec první zákona o organizaci soudů na v e š k e r á podání v občanských věcech, zadaná k soudu, jež jsou vázána lhůtou.

Čís. 10808.

Pro přerušení lhůty třetího odstavce § 575 c. ř. s. jest lhostejno, zda návrh na odklad exekuce byl podán před uplynutím této lhůty, nebyl-li odklad povolen.

(Rozh. ze dne 21. května 1931, R I 37/31.)

S o u d p r v é s t o l i c e (okresní soud civilní pro vnitřní Prahu) odmítl návrh na povolení exekuce nuceným vyklizením jako opožděný. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil. D ů v o d y: Rekursu jest přiznati oprávnění. Prvý soud odmítl návrh vymáhající strany na povolení exekuce nuceným vyklizením jako opožděný, ježto návrh nebyl podán ve čtrnáctidenní lhůtě § 575 třetí odstavec c. ř. s., t. j. nejpozději dne 28. července 1930. Jak z § 1114 obč. zák., § 569 c. ř. s. a z § 575 třetí

odstavec c. ř. s. vysvětluje, jest předpokladem obnovy nájmu pronajímatelova nečinnost po určitou dobu, stanovenou zákonem. Nečinnost ta však předpokládá, že pronajímatel mohl býti činným. Rekursní soud zjišťuje ze spisů okresního soudu exekučního v Praze, že strana povinná podala již dne 14. července 1930 u tohoto soudu žádost o odklad exekuce, o kterémžto návrhu dosud nebylo rozhodnuto. Byla tedy v souzeném případě vymáhající strana předstižena žádostí povinné strany o odklad exekuce, v kterémžto případě není návrh na povolení exekuce opožděný, i když nebyl učiněn ve lhůtě § 575 třetí odstavec c. ř. s. (srov. rozh. čís. 4810 a 5507 sb. n. s.). Lhůta čtrnáctidenní v souzeném případě končila dne 28. července 1930, návrh na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu došel k soudu příslušnému k povolení exekuce dne 29. července 1930, a ježto žádost povinné strany o odklad exekuce došla k soudu již dne 14. července 1930, byla vymáhající strana předstižena povinnou stranou, takže i kdyby byl došel její návrh ve stanovené lhůtě k soudu povolujícímu exekuci, a nucené vyklizení bylo povoleno, nemohlo by vyklizení býti vykonáno, dokud nebylo o návrhu na odklad exekuce pravoplatně rozhodnuto. Vzhledem k tomu nebyl návrh na povolení exekuce došlý dne 29. července 1930 k soudu příslušnému opožděný a byl neprávem jako opožděný zamítnut. Netřeba se proto zabývatí otázkou, zda návrh byl podán včas, an byl podán ve lhůtě § 575 třetí odstavec c. ř. s. u soudu k povolení exekuce nepřislušného, a jím po rozumu § 44 j. n. návrh ten postoupen příslušnému soudu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest opodstatněn. Podle třetího odstavce § 575 c. ř. s. jest podati návrh na vyklizení bytu u příslušného soudu ve čtrnácti dnech ode dne, kdy měla najatá místnost podle exekučního titulu býti vyklizena. Příslušným soudem jest v té příčině soud, jenž povolil výpověď (§ 4 čís. 2 ex. ř.), v tomto případě tedy okresní soud civilní pro vnitřní Prahu. Podle posledního odstavce § 4 ex. ř. lze sice v případech čís. 1, 3 a 4 prvního odstavce § 4 ex. ř. žádati o povolení exekuce i u exekučního soudu, ale jen, je-li k návrhu přiloženo vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením o vykonatelnosti. V projednávaném případě nebyl však k návrhu na exekuci soud vůbec připojen exekuční titul, takže k povolení exekuce byl příslušný okresní soud pro vnitřní Prahu (§ 51 ex. ř.). Poněvadž k tomuto soudu došel exekučním soudem podle § 44 j. n. odstoupený návrh na exekuci vyklizení bytu teprve patnáctého dne po uplynutí vyklizovací lhůty, totiž dne 29. července 1930, pozbylo právoplatné usnesení okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze dne 1. srpna 1930, které podle § 4 (5) zák. na ochr. náj. nahrazuje platnou výpověď, nečinností vymáhající strany platností. Nezáleží na tom, zda návrh povinného na odklad exekuce byl podán před uplynutím lhůty § 575 třetí odstavec c. ř. s. a před-

stihl tak návrh na vyklizovací exekuci, neboť podle spisu nebyl odklad exekuce povinnému vůbec povolen. Bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu a obnoveno usnesení soudu první stolice, jímž byl návrh vymáhajících věřitelů na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu odmítnut jako opožděný.

Čís. 10809.

Byla-li nalezena závěť a odevzdána osobě z ní oprávněné, nejde sice o nález ztracené věci, nálezci však přes to přísluší přiměřená odměna podle § 403 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. května 1931, Rv I 1482/30.)

Proti žalobnímu nároku na zaplacení činže 7.000 Kč z krámu a bytu za rok 1929 namítl žalovaný k započtení pohledávku z odměny za nalezení závěti po zesnulém manželi žalobkyně ve stejné výši se zažalovanou pohledávkou a odůvodnil tento nárok na odměnu jednak §§ 7 a 396 obč. zák., jednak §§ 7, 403 obč. zák. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, neuznavše po právu pohledávku namítanou započtením.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze tu ovšem mluvit o nálezu ztracené věci podle §§ 388 až 397 obč. zák., poněvadž tato zákonná ustanovení předpokládají, že ztracena byla věc zcizitelná, mající obecnou hodnotu. Jde tu o závěť, o listinu, která má cenu jen pro osoby, jichž se dotýká a která proto nemohla mít obecnou cenu. Avšak pro žalobkyni měla značnou cenu jako základ jejího dědického práva. Tuto soukromou listinu našel žalovaný ve skladě převzatém po zůstaviteli v makulatuře, listina ta zřejmě mu nepatřila a bylo z ní jasno, že jest to listina, která má význam pro vdovu po zůstaviteli, pro nynější žalobkyni, a žalovaný také správně žalobkyni listinu tu odevzdal, čímž nesporně žalobkyně získala značnou výhodu, neboť se stala na základě této závěti dědičkou celé pozůstalosti, tedy i oné poloviny pozůstalosti, která by podle zákona byla připadla sourozencům zesnulého jejího manžela. Třebaže tudíž nelze uznati nárok žalovaného na náleznou podle §§ 391 a 396 obč. zák., nelze mu upřít nárok na přiměřenou odměnu podle § 7, 403 obč. zák., kteréžto ustanovení zákona nepředpokládá, by zachráněná věc měla obecnou hodnotu, jak mylně se domnívají nižší soudy. Není sporu o tom, že žalovaný našel závěť, o níž žalobkyně neměla vědomost, že závěť žalobkyni odevzdal a že následkem toho žalobkyně jako dědička ze závěti získala tím značné jmění. Žalovaný takto závěť zachránil od nevyhnutelné ztráty nebo zkázy, které by byla listina nutně propadla, kdyby si nebyl všiml, oč tu jde, a kdyby byl listinu tu neodevzdal osobě, pro kterou listina ta